

VAASAFESTIVAL

1—7.6.1987

Immer wieder fragt mich
warum ich mein Leben so einer kleinen
Sache widme wie Puppentheater.
Für mich aber ist dieses Theater immer
eine Reise in das Wunderland des Zauber-
rundes des Märchens
und dass soll mein sein!

Was bedeutet für mich das
Puppentheater?
Die Suche nach mir selbst.
Rainer Maria Rilke sagt es besser:

Wer zeigt ein Kind, so wie es steht? Wer
stellt es im Gesicht und greift das Maß des
Abstands ihm in die Hand?

Und ihr, habt ich nicht recht, die ihr
mich liebtet für den kleinen Anfang lieb
zu euch, von dem ich immer abließ, weil
mir der Raum in eurem Angesicht, da ich
ihn liebte, übergang in Weltraum, in dem
ihr nicht mehr wart... wenn mir zum
ist, zu warten vor der Puppe, ohne, nein,
so völlig hinzusehen, dass auch meine
Schaubühn am Ende aufzuwiegen, dort als
Spieler, ein Engel hinmuss, der die Balge
höchreißt, Engel und Puppe, dann ist
endlich Schauspiel. Dann komme zusam-
men, was wir immerfort anzuweilen, indem
wir da sind.

Über uns hinüber spielt dann der Engel

Minulta on monta kertaa kysytty
miksi olen omistautunut elämäni niin
pienelle asialle kuin nukketeatteri.

Mitä minulle tuo teatteri on joka kerta
maailmansadun, taianja ihmeen maailman.
Selvitys pienestä?

Mitä minä enää nukketeatterista
tiedän?

Rainer Maria Rilke sanoo sen paremmin:

Ken näyttää lapsen sellaisenaan? Ken vie
hänen läheltä, valimatkaa mitään hän
käden alta?

Olehdin oikessa? Olehdin, te, minua
jotka rakastate rakkauteni pienen alku-
vuolteen, jota ei kukaan elänyt, koska kasvokseen
niä vapaus muuttui kaikkeudeksi, jossa te
ette enää olleet... kun näin minun on
mieliluona nukketeatterin odottaa, en
voin katsoa niin räysin, katseeni vastineeksi
si että viimein enkeli saapuu, tarttuu
lankoihin. Enkeli, nukke sinä näyteinä.
Näin viimein yhdistyy se minkeänsä alati
erotamme olemalla laulua.

Päämme yllä enkeli näyttää

Näyttämö mielen maisemana

Vaasa Festival on tänä vuonna kokonaisuus, joka lupaa meille erilaisia avaimia sielun maisemaan. Yhtään samanlaista avainta ei ole, mutta jokaisen avatun oven takana on jotakin samaa: pohjimmaisia tunteita, mielen syvimpiä kerroksia — joskus paljas ihminen.

Sitähän nukketeatteri — oikeammin visuaalinen teatteri — parhaimmillaan on: mielen syvien kerrosten valaisemista, persoonallisuuden tajuisten ja alitajuisten vaikuttimien panemista näkyville. Näyttämö on merkkejä, merkijärjestelmiä, jotka on pelkistetty mahdollisimman yksinkertaisiksi, puhtaisiksi, konkreettisiksi.

— On kaksi maailmaa, joissa konkretia valitsee: lasten ja unien maailmat. Saduissa — ja nukketeatterin näyttämöllä — nämä kohtaavat usein: lapsi kokee tarinan, seikkailun, hyvän ja pahan taistelun; aikuinen voi sen lisäksi ainakin aavistaa konkreettisten hahmojen takana olevat abstraktit yleistyksen.

Sadun maailma on käynyt nykyihmisille kuitenkin vieraaksi. Arki ohentaa elämän yksisuuntaiseksi itsestäänselvyudeksi, jossa ei ole mahdollisuuksia, vain velvollisuuksia. Minän ympärille rakentuu muuri, joka toki suojaa rikkinäiseltä maailmalta mutta myös kaventaa ja laimentaa näköaloja. Fantasia on lasten ja hullujen etuoikeus — aikuiset tyytyvät masinoituihin uniin. Omat unet kielletään, oma sielu, oman mielen valojen ja varjojen maisema haihtuu arjen kiihkeässä oravanpyörässä — tunteet ja intohimot kutistuvat käytösoppaiden kiikoiksi.

Taiteilijan tehtävä on loppujen lopuksi valankumouksellinen: saada ihmiset löytämään unohdetut intohimonsa, tien omaan itseen — pohjimmaisten tunteiden äärelle. Ja tämän taiteilija joutuu tekemään oman tuskansa kautta. Taiteilija luo omaa itseään, oman paikkansa hän lunastaa tässä rikkinäisessä maailmassa — aina uudestaan.

Kaikissa Vaasa Festivalin tämän suven esityksissä haetaan selkeyttä elämään, kuvataan ihmisen kasvua. Näkökulma on kullakin ryhmällä erilainen, ilmaisu ja tyyli vaihtelee. Onneksi: näin saamme taas monipuolisen kuvan nukketeatterin tilasta meillä ja muualla.

Arets Vaasa Festival består av en helhet, som ger oss löften om många olika nycklar till själens landskap. Det finns inte två likadana nycklar, varje dörr öppnar sig mot likartade upplevelser: intensiva och djupa känslor — ibland en naken människosjäl.

Dockteater — rättare sagt visuell teater — kan när den är som allra bäst beskrivas såhär: den belyser själens djupaste skikt och lyfter fram både medvetna och undermedvetna motiv hos personligheten. Scenen består av signaler, signalsystem, som är till ytterlighet förenklade, rena och konkreta.

Det finns två världar som behärskas av det konkreta: barnens värld och drömmarnas. I sagorna och på dockteaterns scen möts de ofta: barnet lever med i sagan, äventyret, i kampen mellan det goda och det onda; den vuxna kan möjligen ana sig till de abstrakta generaliseringarna bakom de konkreta gestalterna.

Sagens värld har emellertid blivit främmande för nutidsmänniskan. Vardagen slätar ut livet till en enkelriktad självklarhet, där det inte finns några möjligheter, bara skyldigheter. Vi omger jaget med en mur, som visserligen skyddar oss för den trasiga omvärlden men som samtidigt gör vyerna snäva och färglösa. Fantasin är ett privilegium för barn och dårar — de

vuxna håller till godo med maskingiorda drömmar. Man förnekar sina egna drömmar, sin själ; i den grå vardagens ekorrhjul förflyktigas ljuset och skuggorna i själens landskap — känslor och lidelser krymper ihop till konvensregler.

Konstens uppgift är direkt revolutionär: att leda människorna tillbaka till sina glömda lidelser och till sitt eget jag — att möta sina egna djupaste känslor. Och allt detta skall en konstnär göra genom sin egen smärta. En konstnär skapar sig själv och sin plats i denna trasiga värld — på nytt och på nytt igen.

I samtliga Vasa Festivals föreställningar denna sommar letar man sig fram till en klarhet i livet och människans andliga tillväxt. Varje grupp har sitt synsätt, med varierande stil och uttryckssätt.

Lyckligtvis får vi på det sättet ännu en gång en mångsidig bild av dockteatern hos oss och i andra länder.

ij

This year the different Vaasa Festival productions comprise a program which promises us different keys to the landscape of the mind. All the keys are different but behind every door they open one finds something similar: the deepest emotions, the profoundest layers of the mind — sometimes the human soul laid bare.

This is what puppet theatre — more correctly: visual theatre — at it's best is all about: the illumination of the deeper layers of the mind, the visualizing of the conscious and subconscious motives of the individual. This is expressed on the stage with signs, signsystems, which have been reduced to the ultimate simplicity, pure and concrete.

There are two worlds in which concrete things dominate: the world of children and that of dreams. In fairy tales — and on the stage of the puppet theatre — these two often meet: a child experiences the story, the adventure, the fight between good and evil; an adult can also at least sense the abstract generalization behind the concrete shapes.

The world of fairy tales has, however, become strange to modern man. Everyday living is thinning out life into a unidirectional matter-of-fact, with no possibilities, only duties. A wall

is raised around the self which offers protection, certainly, from the broken-up world but also narrows and flattens the view. Fantasy is the privilege of children and fools — adults are contented with manufactured dreams. One's very own dreams are forbidden, one's own soul, the landscape of one's own mind with its lights and shadows evaporates on the hectic treadmill of workaday life — emotions and passions shrink into tricks taken out of a book of etiquette.

The artist's task is after all revolutionary: to help people to find their forgotten passions, the road back into self — to the source of their deepest feelings. And this the artist does through his own suffering, pain and agony. The artist creates himself. He dearly pays for his place in this broken world — always over and over again.

There is a search for a clarity in life in all the performances of this summer's Vaasa Festival, a portraying of a person's growth. Each group is approaching the problem from a different angle, there is a diversity of expressions and styles. Lucky for us: this way we get a richly varied picture of the state of the puppet theatre now, both at home and abroad.

ij

23.12.1986

Arade Herrn

Jag skriver från Afrika,

såsom Ni visserligen vet.

Läser Ni Fantomen? Det är i.S.

bra. Ni skall nummerera den till
Ymeri Åberg här är adressen:

Runebergsgatan 49 A 5

00260 Helsingfors 26

Finland

Eller Ni kan reservera en plats för honom
till pantominkursen i juni. Han behöver
också en sovplats för ^{sin} ~~sin~~ ^{gälv} ~~gälv~~ och hans ^{manager}
Vore det möjligt.

Fantomen.

P.S God full och lycka till året 1987

**Leszek Madzik —
puolalaisen teatterin maagikko**

Kun esineet muuttuvat elämäksi.

Leszek Madzik on puolalaiseen visuaalisen teatterin nimekkäimpiä edustajia. Häntä on verrattu sekä Kantoriin että Szajnaan, joiden molempien esityksistä voi löytää yhtymäkohtia avantgardeen nukketheateriin.

Myös Madzik oli alunperin kuvataiteilija. Ensimmäisen teatteriesityksensä hän teki vuonna 1970. Sen jälkeen hän on lukuisissa produktioissa luonut aivan oman tyylinsä. Hän on teatterin maagikko ja runoilija, joka pyrkii luomaan näyttämölle muiston ajasta ja paikasta ennen sanoja. Hänen näytelmänsä ovat aina myös eräänlaisia myyttejä elämän ja kuoleman peruskysymyksistä. Ne koskettavat katsojan alitajuisia kerroksia.

Madzik rakentaa näyttämölle visioita kadotetuista tunteista ja auttaa meitä näin suunnistamaan mielen unohtuneissa huoneissa. Näyttelijä on hänen esityksissään samanarvoisessa asemassa kuin kaikki muut osatekijät: valo, ääni, musiikki ja värit. Näyttelijä on liikkuva objekti ja merkki muiden merkkien joukossa. Tässä käsityksessään Madzik lähestyy teatterin suuren uudistajan Gordon Graigin ajatuksia, joita kuitenkin vain harvat ovat pystyneet hyödyntämään.

Lähes kaikki tähänastiset esityksensä Madzik on toteuttanut Lublinin Katolisen yliopiston yhteydessä toimivan teatterin "Scena Plastyczna KUL:n" puitteissa. Lisäksi hän on toiminut arvostettuna lavastajana sekä Puolassa että ulkomailla. Tällä hetkellä hän on mm. tekemässä lavastusta meillä elokuvaohjaajana tunnetun Andrzei Wadjan uusimpaan näytelmään.

Workshop-työnä toteutettuja esityksiä hän on aikaisemmin tehnyt mm. Portugaliin. Tällä hetkellä Madzik opettaa myös Länsi-Berliinin taideakatemiassa visuaalista ilmaisua.

Muistojen huoneet

Tämän kesän Vaasan nukketheaterifestivaalin yhteydessä Madzik johtaa työpajaa, jonka aikana valmistetaan visuaalinen tapahtuma Vanhan Vaasan kirkon raunioille. Esitys on jatkoa Madzikin aikaisemmille töille.

Näytelmän puitteet — yli 500 vuotta vanhan kirkon kiviset rauniot — ovat osa näytelmän lavastusta. Tapahtuman muut komponentit ovat valo, musiikki ja visioina etenevät tapah-

tumat. Toteutuksesta vastaavat yhdessä ohjaajan Leszek Madzikin kanssa Sibelius-Akatemian, Suomen Teatterikorkeakoulun ja Taideteollisen Korkeakoulun Koulutuskeskuksen valitsevat muusikot, näyttelijät ja kuvataiteilijat.

Madzik kertoo, että esityksen perusteema liikkuu ajan ongelman ympärillä. Tapahtumapaikkana olevat rauniot kertovat, miten aika on tehnyt työtään, — mitä se on säilyttänyt ja mitä hävittänyt.

Esityksen perusteemasta Madzik sanoo:

— Tässä näytelmässä olemme ajan labyrintissä, jossa meitä ympäröi menneisyys, sen tunteet ja tapahtumat. Esitys on katsojan vaellus muistojen huoneiden lävitse.

— Ajan ongelma on hyvin tärkeä kaikissa esityksissän. Minua kiinnostaa se, miten menneisyys vaikuttaa ihmisessä. Muistot ovat ihmisessä toimiva vitaali voima ja näytelmä pyrkii rekonstruoimaan tällaisia unohtuneita tunteita.

Menneisyys keskustelelee kuvin

Leszek Madzikkille aika ei ole koskaan yksilotteinen käsite. Hän selittää, että menneisyys ei ole pelkästään sen kertomista, mitä joskus tapahtui. Se saattaa olla jotakin aivan muuta ja aivan vastakkaista kuin meidän omat kuvitelmamme. Hän sanoo:

— Tässä esityksessä tavoitteenani on luoda sakraali aika ja saada katsoja kokemaan tällainen aika tilana. Katsojat kykenevät eläytymään tällaiseen aikakäsitykseen näyttämökuvien kautta.

— Esityksissän nämä kuvat, jotka vaihtuvat, toistuvat ja katoavat, käyvät dialogia keskenään. Menneisyys keskustelelee näytelmässän kuvien ja esineiden välityksellä.

— Esiintyjien suurin vastaanäyttelijä tässä tapahtumassa on aika, jota konkreettisesti ilmentävät tapahtumapaikkana toimivat rauniot. Näyttelijät eivät minun produktioissani "näyttele" perinteisessä mielessä, vaan he ovat osa kokonaisuutta. He merkitsevät ajan, paikan ja toiminnan omilla merkeillään ja eleillään. Näyttelijä on minulle merkki.

Pyydän Madzikia tarkentamaan, mitä hän tarkoittaa tässä esityksessä ideallaan "muistojen rekonstruoimisesta":

— Esityksen rytmi, veistoksellisuus, valot ja värit — se kaikki on ajan emotionaalisesti virit-

tyntä konstruointia. Uskon ihmisen lapsuuteen, jolloin hän ei vielä ymmärtänyt ajan rajoituksia. Haluan palata elämän alkuihin, jolloin tunteet ovat puhtaita ja viattomia. Lapsen aistimukset eivät vielä ole likaisia, pilattuja ja hävitettyjä.

Ajan vangit

Madzik kertoo, että myöhemmin ihmisen elämän kuluessa aistimukset muuttuvat: niistä tulee joko tylsiä ja hämärtyneitä tai teräviä ja kirkkaita, mutta kumpikin on tärkeää. "Aika ottaa miedät vangeikseen", Madzik selittää.

Hänen esityksissään "rekvisiitta" eli näytelmän visuaaliset puitteet ovat keskeisellä sijalla.

— Minulle on hyvin tärkeää, että lavasteet ovat todenmukaisia ja luonnollisia, hän sanoo. — Sillä esineet ja materiaalit kertovat meille jotakin menneisyydestä. Objektit, joilla ympäröimme itsemme, ovat samalla muisto menneestä.

— Kaikkiin esineisiin liittyy tämän vuoksi valtavia emotionaalisia yhteyksiä. Sen tähden

me joko säilytämme tai tuhoamme menneisyydestä kertovat esineet.

— Voisin verrata suhdettani esineisiin, siihen miten katsomme vanhoja valokuvia. Kun tutkin valokuvaa jostain läheisestä ihmisestä, jonka olen menettänyt, kaikki tuohon ihmiseen liittyvät esineet vaikuttavat hyvin voimakkaasti tunteisiini. Aivan kuin tämä ihminen palaisi takaisin näiden esineiden välityksellä.

— Voisi ehkä sanoa, että minä luotan enemmän esineisiin kuin ihmiseen, koska ne esineet joita joku ihminen käytti, kantavat eräänlaista ajan värentämätöntä mielikuvaa hänestä. Ihminen voi valehdella, sanat voivat valehdella, mutta esineet ivät valehtelee. Sen tähden en halua käyttää esityksissäni sanoja. Haluan organisoida näytelmäni ikäänkuin siinä mukana olevien esineiden välissä olisi koko elämä. Kun esine muuttuu ihmiseksi taiteessa, se on minulle paljon todempi ja elävämpi kuin ihmisen itse.

Haastattelu:

Eeva Siltavuori, Lublin, helmikuu 1987.

Leszek Madzik — den polska teaterns magiker

Då föremålen förvandlas till liv.

Leszek Madzik hör till den polska visuella teaterns mest berömda företrädare. Han har jämförts med både Kantor och Szajna, i vilkas föreställningar man kan hitta beröringspunkter till den avantgardistiska dockteatern.

Även Madzik var ursprungligen bildkonstnär. Sin första teaterföreställning gav han år 1970. Sedan dess har han i talrika produktioner skapat en alldeles egen stil. Han är en teaterns magiker och poet, som strävar efter att på scen skapa ett minne av tid och rum före orden. Hans teaterpjäser är alltid också ett slags myter om de grundläggande frågorna om liv och död. De påverkar åskådarens undermedvetna skikt.

Madzik bygger på scenen upp visioner om förlorade känslor och hjälper oss på så vis att orientera i sinnets bortglömda rum. Skådespelaren är i hans föreställningar i samma ställning som alla övriga delfaktorer: ljus, ljud, musik och färger. Skådespelaren är ett rörligt objekt och en symbol bland de övriga symbolerna. I den här uppfattningen närmar sig Madzik den stora nyskaparen inom teatern Gordon Craigs tankar, som bara några få har kunnat utnyttja.

Nästan alla de föreställningar Madzik har haft hittills har han förverkligat inom ramen för teatern "Scena Plastyczna KUL" som fungerar i anslutning till Katolska universitet i Lublin. Dessutom har han fungerat som uppskattad scenograf både i Polen och i utlandet. För tillfället håller han bl.a. på med scendekoren till den nyaste pjäsen av Andrzej Wadja, som hos oss är känd som filmregissör. Föreställningar som genomförts som Workshop-arbete han har tidigare gjort bl.a. i Portugal. I detta

nu undervisar Madzik också i visuella uttrycksförmåga vid Västberlins konstakademi.

Minnenas rum

I samband med dockteaterfestivalen i Vasa denna sommar leder Madzik verkstaden och under den tiden förbereds ett visuellt evenemang vid kyrkoruinerna i Gamla Vasa. Föreställningen är en fortsättning på Madziks tidigare arbeten.

Pjäsen inramning — kyrkans över 500 år gamla stenruiner — är en del av pjäsens dekor. Föreställningens övriga komponenter är ljus, musik och händelse som fortskrider som visioner. För utförandet svarar tillsammans med regissören Leszek Madzik musiker, skådespelare och bildkonstnärer som valts ut från Sibelius-akademien, Teaterhögskolan och Konstindustriella högskolans utbildningscentral.

Madzik berättar att föreställningens grundtema rör sig kring tidsfrågan. Ruinerna som finns på skådeplatsen berättar om på vilket sätt tiden har haft sin gång — vad den har bevarat och vad den har utplånat.

Madzik säger om föreställningens grundtema:

— I den här pjäsen är vi i en tidslabyrinth, där vi är omgivna av det förflutna, dess känslor och händelser. Föreställningen är åskådarens vandring genom minnenas rum.

— Tidsfrågan är mycket viktig i alla mina föreställningar. Jag är intresserad av hur det förflutna påverkar människan. Minnena är en verkande vital kraft i människan och pjäsen strävar efter att rekonstruera sådana bortglömda känslor.

Det förflutna samtalar i bilder

För Leszek Madzik är tiden aldrig ett begrepp med bara en dimension. Han förklarar att det förgångna inte är enbart att berätta om det som hände en gång. Det kan vara någonting helt annat och alldeles motsatt till det som vi själva föreställer oss. Han säger:

— I den här föreställningen är mitt mål att skapa en sakral tid och att få åskådaren att uppleva denna tid som ett tillstånd. Åskådarna kan leva sig in i ett sådant tidsbegrepp genom scenbilderna.

— I mina föreställningar förs en dialog mellan dessa bilder som växlar, upprepas och försvinner. Den förgångna samtalar i mina föreställningar med hjälp av bilder och föremål.

— Skådespelarens största motspelare i denna föreställning är tiden, som konkret uttrycks genom ruinerna som fungerar som skådeplats. Skådespelarna "spelar" inte i mina produktioner i traditionell mening utan de är en del av helheten. De märker ut tiden, platsen och händelserna med sina egna tecken och gester. Skådespelaren är för mig en symbol.

Jag ber Madzik att precisera vad han i denna föreställning avser med sin idé "rekonstruering av minnena":

— Föreställningens rytm, skulpturalitet, ljus och färger — allt det är en emotionellt framkallad kosntruering av tiden. Jag tror på människans barndom, då hon ännu inte förstod tidens begränsningar. Jag vill återvända till de första ögonblicken i livet då känslorna är rena och oskyldiga. Barnets förnimmelser är ännu inte orena, fördärvade och förstörda.

Fångar i tiden

Madzik berättar att senare då människans liv går vidare förändras förnimmelserna: de blir antingen slöa och fördunklade eller skarpa och klara, men båda är viktiga. "Tiden tar oss till sina fångar" förklarar Madzik. I hans föreställningar har "rekvisitan", dvs. pjäsens visuella ramar en central ställning.

— För mig är det mycket viktigt att scendekoren är realistisk och naturlig, säger han. — För föremålen och materialen berättar något om det förgångna för oss. De objekt som vi omger oss med är samtidigt ett minne av det förgångna.

— Till alla föremål finns därför stora emotionella band. Därför antingen bevarar vi eller förstör föremål som berättar om det som varit.

— Jag skulle kunna jämföra mitt förhållande till föremålen med hur vi ser på gamla fotografier. Då jag ser på ett foto av någon närstående människa som jag har förlorat, påverkar alla de föremål som ansluter sig till denna människa mycket starkt mina känslor. Precis som om denna människa skulle återvända med hjälp av dessa föremål.

— Man kunde kanske säga att jag litar mera på föremålen än på människan eftersom de föremål som någon människa använde bär en föreställning om henne som inte har blivit förfalskad av tiden. En människa kan ljuga, ord kan ljuga men föremålen ljugar inte. Därför vill jag inte använda ord i mina föreställningar. Jag vill organisera min pjäs som om hela livet skulle finnas mellan de föremål som är med i den. Då ett föremål förvandlas till människa i konsten, är det mycket mer verkligt och mer levande för mig än människan själv.

Intervju:
Eeva Siltavuori, Lublin, februari 1987.

**Leszek Madzik —
the magician of the Polish theatre**

When Things Come Alive.

Interview:
Eeva Siltavuori, Lublin, February 1987.

Leszek Madzik is one of the better known representatives of Polish visual theatre. His work has been compared to that of Kantor as well as Szajna, whose performances have points in common with Avant Garde puppet theatre.

Madzik was also originally a painter. His first theatrical production was made the year 1970. Since then he has, in innumerable productions, created a style all of his own. He is a magician of the theatre who endeavours to create on the stage a memory of a time and place before words. His plays are also always myths about the basic question of life and death. They touch the subconscious layers in a spectator's mind.

Madzik builds visions of lost feelings on the stage and thus guides us through the forgotten chambers of our mind. Actors are equally important as are all the other contributing factors: lightning, sound, music and colours. The actor is a moving object and a token like any other sign. Madzik gets close in his conception to the thoughts of that great reformer of the theatre, Gordon Craig, whose ideas only a few have been able to utilize to advantage.

So far almost all of Madzik's performances have been carried out on the stage of the "Scena Plastyczna KUL" a theatre functioning in connection with Lublin Catholic University. He is also held in high esteem as a stage designer both in Poland and abroad. At this moment he is working on the scenery for Andrzej Wajda's latest play, *Wajda* is well known in Finland as an excellent film director.

He has prepared work shop-type performances already in a wide variety of places, for example in Portugal. He is currently engaged to teach visual expression in the Art Academy of West-Berlin.

The Chambers of Memories

In connections with the Vaasa Puppet Theatre Festival Madzik directs a work shop, which will prepare a visual happening at the ruins of Vanha Vaasa church. This performance is a continuation of Madzik's previous work.

The framework for the play — the ruins of a church over 500 years old — are a part of the scenery of the play. The other components of the performance are lightning, music and events progressing through pictorial stagings. Responsibility for the performance, in addition to Leszek Madzik, is born by the musicians, actors and artists chosen by the Sibelius Academy, the Theatre Academy and the University of the Industrial Arts.

Madzik tells us that the basic theme of the performance is concerned with the problem of time. The ruins, the scene of the event, show how time has done its work — what it has preserved, what destroyed.

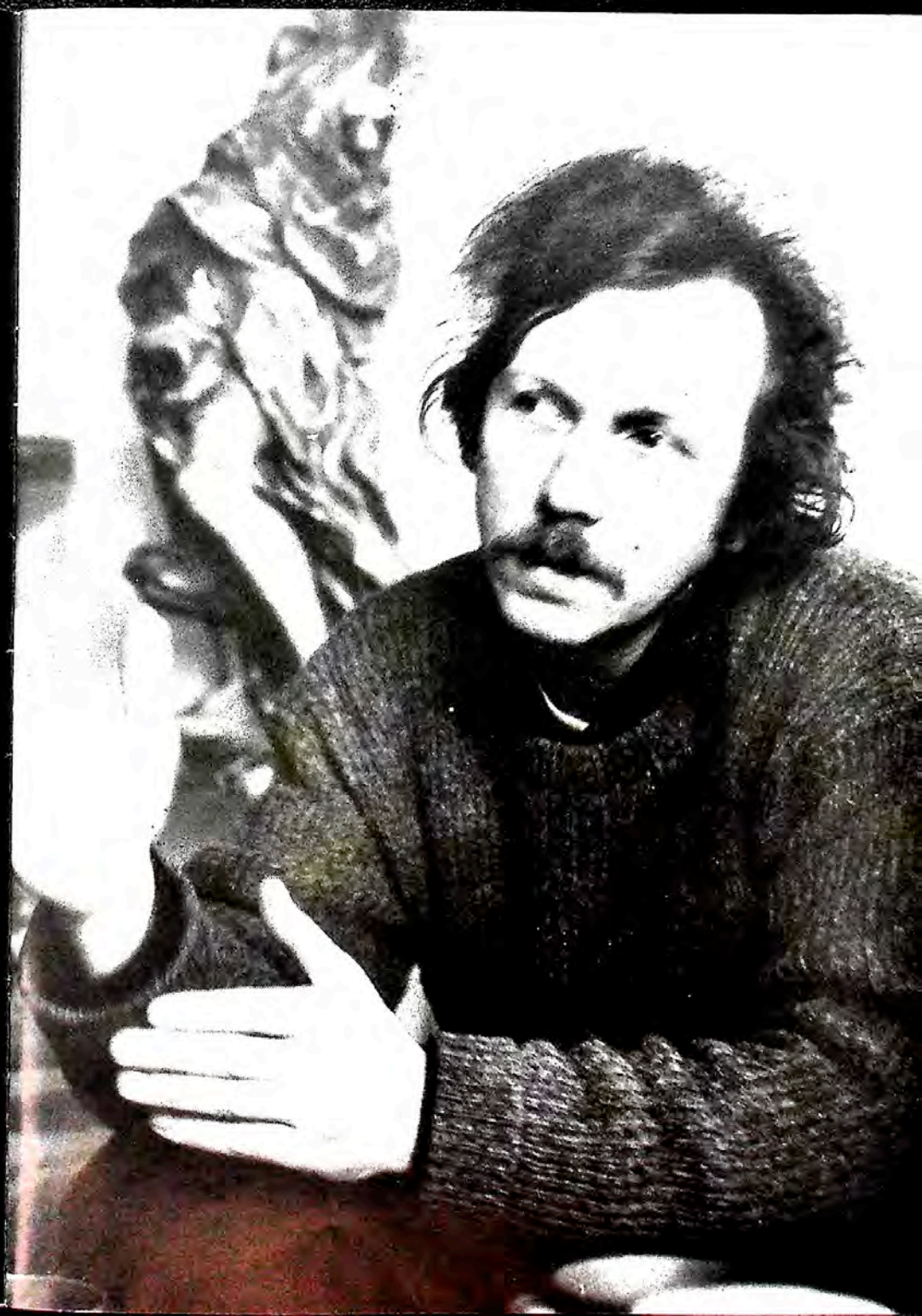
Madzik on the basic theme of performance:

— In this play we move through the maze of time where we are surrounded by the past, it's feelings and events. The performance is the spectators journey through the chambers of memories.

— The enigma of time is very important in all my performances. It is fascinating how the past affects a person. Memories are a working and vital power in people and the play is an attempt to reconstruct these forgotten feelings.

The Past is Conversing in Pictures

For Leszek Madzik time has never been a one dimensional concept. He states "the past is not just a narration of what once happened. It can be something completely different and contrary to what we have believed it to be." He also says:

— In this performance my objective has been to create a sacramental time and in so doing try to give the spectator an experience of Time as Space. The audience will be able to enter into the spirit of this concept of time through the settings on the stage.

— In my productions these settings which change, repeat themselves and disappear, are conducting a dialogue with each other. The past is conversing, in my plays, through pictures and objects.

— The main supporting actor for the performers in this production is Time, represented in a concrete form by the ruins, which serve as the stage. Actors in my productions do not "act" in the conventional sense, but are parts of the whole concept. They mark the time, the place and the actions with their own signs and gestures. An actor, to me, is a token.

I ask Madzik to explain more precisely what he means with his idea "the reconstruction of memories" in this play.

— The rhythm of the performance, the sculptural effect, lights and colours — all this is the emotionally tuned construction of time. I believe in childhood, when a person does not yet understand the limiting effects of time. I would like to return to the first moments of life when feelings were pure and innocent. That time when a child's sensorial perceptions have not yet become dirty, spoilt and destroyed.

The Prisoners of Time

Madzik tells me that, later in life, a person's

ways of sensing changes: they either become blunt and foggy or sharp and bright, but both are important. "Time takes us prisoners" Madzik explains. A most essential part in his productions are the "props" or the visual framework of the play.

— To me it is very important, that the staging is realistic and natural, he says.

— The objects and materials tell us something of the past. Objects with which we surround ourselves are also a memento of the past.

— All material things, therefore, can hold enormous emotional associations. That is why we either keep or destroy objects which tell us of the past.

I would compare my relationship with objects with that of looking at old photographs. When I look at a photograph of somebody who has been very close to me and whom I have lost, all the objects related to that person affect my feelings very strongly. Almost as if this person had returned through these objects.

— One can perhaps say that I trust objects more than a person, because the things somebody has used, carry a memory of him undistorted by time. A person can lie, words can lie but things don't lie. That is why I don't want to use words in my productions. I like to organize my plays as if the whole of life existed between the participating objects. When in art an object metamorphoses into a person, that object, to me, is much more real and alive than the person himself.

Visuaalisen teatterin työpaja * Den visuella teaterns verkstad * Visual Theatre Workshop

Ohjaaja / ledare / leader Leszek Madzik Puola Polen Poland - Scena Plastyczna.

Näyttelijöille, lavastajille, kuvataiteilijoille, muusikoille

För skådespelare, scenografer, bildkonstnärer, musiker

For players, stage decorators, pictorial artists, musicians

Järjestäjät / Arrangörer / Arrangers Vaasa Festival, Taideteollisen korkeakoulun täydennyskoulutuskeskus, Teatterikoulun täydennyskoulutuskeskus, Sibelius-akatemia täydennyskoulutuskeskus.

Esitykset / föreställningar / performances 1. & 2.6. klo-kl 18.00

Vanhan Vaasan kirkon raunioilla / vid ruinerna i Gamla Vasa / on the ruins of the church of Old Vaasa.

